

Фініксъ (\*).

По испеченію многихъ сполѣшій, явися Пшица Фініксъ пакъ на земляша, гдѣшо го видѣха нечаянно всякаго рода звѣри и пшицы, и собравшеса околъ него, гледаха го съ во-споргъ и изумленіе, и го превозносиха зарадъ хубосць ша му съ разны похвалы, койшо се и гордеше съ новошо свое бышіе, и величаваше се зашто е единъ ошъ своего рода на свѣшѣ, и ще да живѣе сто години. Тогда присшли и голубицаша сосъ другаря си, и го попыша: Испина ли е какъ си шы самъ на шоя свѣшѣ; койшо ошговори: Испина. А немашъ ли бра-ша, или сеспра, сродника или сродница; по-пыша го пакъ голубицаша: Немамъ, ошвѣща ей фініксъ. Немашъ ли поне любезна и вѣрна другарка; рече му пакъ голубицаша. И капо ей рече: немамъ. Тогда на всичкише пшицы первошо удивленіе, преврашисе абіе на най-чувствивелнѣйше сожалѣніе. А голубицаша обрашисе камшо своего другаря, и му рече: Ела да се удалиме ошъ шого нещаснаго, койшо при всичкаша си хубосць и слава,

(\*) Подъ пшица Фініксъ, разумѣвасе вѣкъ или сполѣшіе.